

רע"פ 6976/16 - מאמון טויל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6976/16

כבוד השופט א' שהם
מאמון טויל

לפני:
ה המבקש:

נ ג ד

המשיבת: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
המחוזי בירושלים, מיום 8.8.2016, בעפ"ג
15-12-19487, שניtan על-ידי כב' השופטים: י' נעם –
סגן נשיא; ר' פרידמן-פלדמן; ו-מ' בר-עם

בשם המבקש: עו"ד סים דכօור

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים: י' נעם – סגן נשיא; ר' פרידמן-פלדמן; ו-מ' בר-עם), בעפ"ג 15-12-19487, מיום 8.8.2016. בפסק דין, דחה בית המשפט המחוזי את
ערעורו של המבקש על גזר דין של בית משפט השלום בירושלים ('מינטקביץ'), בת"פ 33853-05-13, מיום 33853-05-13.
1.12.2015.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 23.4.2013, הוגש כתוב אישום נגד המבקש. על פי עובדות כתוב האישום, ביום 1.6.2012, נתפס המבקש
בעודו נהוג בקטנווע, וזאת לאחר שרישון הנהיגה שלו נפסל קודם לכן, בתאריך 1.4.2012. המבקש נהג בקטנווע ללא

עמוד 1

ביטוח בתוקף, ולאחר שזיף או טשטש את סימני הזהות של הקטנווע, באמצעות האדם ממנו רכש המבוקש את הקטנווע. כישעה חודשים עובר לתחילת שנת 2012, נטל המבוקש מגיסו, ללא ידיעתו של זה, את רישיון הקטנווע שלו, וזאת במטרה להציגו בפני השוטרים, היה ויעצר על ידם, בעת נהיגה בקטנווע. לבסוף, כשהנעצר המבוקש, בעת שנרג בקטנווע שרכש, הוא אמר לשוטר בכצב כי הקטנווע שיר לגיסו.

בגין מסכת עובדתית זו, הורשע המבוקש, ביום 14.5.2015, על יסוד הודהתו, בעבירות הבאות: שינוי זהות של הרכב, לפי סעיף 413, בצירוף סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת-תוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח הרכב מנوعי [נוסח חדש], התש"ל-1970; גנבה או זיפ של מסמכי הרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

3. ביום 1.12.2015, ניתן גזר דין של המבוקש בבית משפט השלום בירושלים. לצורך קביעת עונשו של המבוקש, עמד בית משפט השלום על שיקולים לקולה ולחומרה בעניינו של המבוקש. לזכותו של המבוקש נזקפה הודהתו במעשים שייחסו לו. מנגד, נתן בית משפט השלום משקל לחומרה, לעברו הפלילי המכוביד של המבוקש, מצד עברו התעבורי המcovיד אף הוא. לאחר זאת, השיטת בית משפט השלום על המבוקש את העונשים הבאים: 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בגיןימי מעצרו; 5 חודשים מאסר על תנאי, לבלי עבירות המבוקש כל עבירה רכוש מסווג פשע, במשך 3 שנים; 3 חודשים מאסר על תנאי, לבלי עבירות המבוקש כל עבירה רכוש מסווג עוון, במשך 3 שנים; פסילת רישיון נהיגה בפועל, במשך שנה; פסילת רישיון נהיגה, על תנאי, במשך 3 שנים.

4. ביום 9.12.2015, הגיע המבוקש ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים, על גזר דיןו של בית משפט השלום. בערעור נטען כי "העונש [אשר השיטת בית משפט השלום על המבוקש] סוטה לחומרא", וכי בגזר דין של בית משפט השלום "נפלו מספר טעויות שבדין ו/או בעובדה, שדי בכל אחת מהן בפני עצמה כדי להביא להקללה בעונשו של המערער [הmbוקש]". בין יתר הטענות, שעלו בכתב הערעור, טען המבוקש כי בית משפט השלום שגה כאשר השית עליון עונש מאסר, ללא הפניהו קודם לכן לקבלת תסקירות מטעם המבחן, ולטענתו הדבר מנוגד לתיקון 113 לחוק העונשין. עוד נטען, כי בית משפט השלום התעלם מנסיבות האישיות של המבוקש, ובפרט משים קולי השיקום בעניינו, אשר מצדיקים סטייה לקולה ממתחם העונש המקובל בעבירות דומות. כראיה לטענתו כי בית משפט השלום התעלם מנסיבות האישיות, ציטט המבוקש מתוך גזר דיןו של בית משפט השלום, כי "הנתון היחיד שעומד לזכותו של הנאשם הוא הודהתו. על יסוד טענות אלו ואחרות, נטען במסגרת הערעור כי "מן הדין ומן הצדק לקבל את הערעור".

5. ביום 8.8.2016, ניתן פסק דין של בית המשפט המחוזי בירושלים, אשר דחה את ערעורו של המבוקש. בית המשפט המחוזי קבע כי בנסיבות המקירה, אף אם העונש שהושת על המבוקש "הוא על הצד הגבוי, אין הוא מצדיק התרבותה של ערכאת הערעור".

בקשת רשות הערעור

6. ביום 8.9.2016, הגיע המבוקש בקשה לרשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי, אשר נסבה על חומרת עונש המאסר שהושת עליו. בבקשתו נטען, בין היתר, כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר אישר את גזר דיןו של בית משפט השלום, תוך התעלמות מתיקון 113 לחוק העונשין, המחייב מתן משקל לנסיבותו האישיות של הנאשם,

כשיקול לcoolה. עוד נטען, כי בית משפט השלום, ובית המשפט המחויז בעקבותיו, העריכו מיסכמי השיקום הגבוהים של המבוקש, וטעו כאשר סיירבו להפנות אותו לשם קבלת תסקير מבחן. המבוקש הוסיף וטען, כי מכיוון שלא נדונו טענותיו אלה בערכאות הקודמות, הרי שהמבקש לא זכה ל"יום בבית המשפט", ו"חובת ההנמקה" של בית המשפט נפגעה, באופן אשר מצדיק מתן רשות ערעור לבית משפט זה.

דין והכרעה

7. למקרא האמור בבקשתה, נחה דעתינו כי דין הבקשה להידוחות. זאת, משום שאין הבקשה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית רחבה, והיא אינה חרוגת כהוא זה מעניינו הפרטני של המבוקש. כמו כן, לא השתכנעתי כי מתעורר במסגרת חשש מפני עיונות דין או חוסר צדק ממשי שנגמרו לבקשת ההליך המשפטי (reau"פ 1149/16 עם שלם נ' מדינת ישראל (14.2.2016); reu"פ 1643/16 ביטון נ' מדינת ישראל (2.3.2016); reu"פ 894/16 פרץ נ' מדינת ישראל (10.2.2016)). עוד יש להזכיר, כי עונשו של המבוקש אינו חריג ממדיניות העונישה הנוהגת, ובוודאי שאין מדובר בחריגה קיצונית ממדיניות זו, אך שאין מקום לבחינת העונש ב"גלגול שלישי" (reau"פ 4865/16 רוחנה נ' מדינת ישראל (29.8.2016); reu"פ 5798/16 עובדיה נ' מדינת ישראל (26.7.2016); reu"פ 189/14 מודלגי נ' מדינת ישראל (3.3.2014)). די בטעמים אלו כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה.

כאמור, אינני סבור כי העונש שהושת על המבוקש הינו מחמיר יתר על המידה. המבוקש הורשע בהניגה בפסילה ולא ביטוח בר תוקף, תוך זיוף מסכמי הרכב, וטשטוש או זיוף של סימני זיהוי של הרכב. לחובתו של המבוקש עבר פלילי עשיר, הכול הרשעות בשתי עבריות של התפרצויות, בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בפשע, ועוד. גם עברו התעבורות של המבוקש איננו נקי, כאשר לחובתו חמישים הרשעות קודמות בעבריות תעבורה שונות. בנסיבות אלה, דומה כי עונשו של המבוקש ראוי ומואزن, ואין להקל בו מן הסיבה כי הוא לא הורשע בעבירות פליליות מאז שנת 2008. בית משפט השлом ציין בגרז דינו, כי "הנוגג בזמן פסילה [...] מוכיח במעשייו כי החלטה שיפוטית לבדה אין בה כדי למנוע ממנו לנוהג". התנהגותו של המבוקש, כפי שעלה ממכלול הנסיבות בענייננו, מבטא את זלזול חמור בחוק ואדישות מוחלטת מצדיו לגבי היסוד התעבורי שהוא יצר. עוד אוסיף, כי הזמנת תסקיר מבחן על ידי בית המשפט אינה נעשית באופן אוטומטי והדבר נתון לשיקול דעתו, בהתאם לנטיותיו הקונקרטיות של המקירה המונח לפניו.

8. המבוקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 28.9.2016, עד לשעה 09:00, כפי שקבע בית המשפט המחויז, ביום"ר "ניצן", או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעוזת זהות או דרכון ועותק מפסק דין זה. על המבוקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למינוי מוקדם, עם ענף אבחון ומין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ט' באלו התשע"א (12.9.2016).

